

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Р1 221/2020

25.06.2020. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Пеко Ј. Обрадовић, адвокат из ..., против туженог ГП „Мостоградња“ а.д., које заступа Бранка Миликић, адвокат из ..., ради исплате, решавајући сукоб стварне надлежности између Првог основног суда у Београду и Привредног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 25.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду се решењем П1 435/19 од 20.05.2019. године, огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Београду, као стварно надлежном суду. У образложењу је указао да је надлежан за поступање Привредни суд у Београду, на основу одредбе члана 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова с обзиром да је правноснажним решењем Привредног суда у Београду Рео 14/2016 од 23.09.2016. године, отворен стечај над туженим, потврђено усвајање унапред припремљеног плана реорганизације туженог, обустављен поступак стечаја и између осталог одлучено о правима и потраживањима стечајних поверилаца.

Привредни суд у Београду је поступао у овом предмету. Међутим, актом П 5385/19 од 19.06.2020. године, списе предмета доставио је Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу акта указано је да је правноснажним решењем Привредног суда у Београду Рео 14/2016 од 23.09.2016. године потврђено усвајање унапред припремљеног плана реорганизације туженог, да су тим планом обухваћена потраживања поверилаца туженог постојећа на дан 31.12.2015. године, не и потраживање тужиоца, које је предмет ове парнице, јер је настало касније, а односи се на период од марта до августа 2016. године. С тим у вези, а како се не ради о потраживању насталом у току или поводом стечајног поступка, Привредни суд у Београду сматра да је за суђење у овој правној ствари стварно и месно надлежан Први основни суд у Београду.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18, 18/2020, у даљем тексту ЗПП), у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.10.2019. године. Предмет тужбеног захтева је исплата новчаних потраживања из радног односа, за период од марта до августа 2016. године.

Привредни суд у Београду је правноснажним решењем Рео 14/2016 од 23.09.2016. године, отворио стечај над туженим, потврдио усвајање унапред припремљеног плана реорганизације туженог и обуставио поступак стечаја над туженим.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд. Одредбом става 3. истог члана, прописано је да основни суд у првом степену суди у стамбеним споровима; споровима поводом заснивања, постојања и престанка радног односа; о правима, обавезама и одговорностима из радног односа; о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом; споровима поводом задовољавања стамбених потреба на основу рада.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, је прописано да привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства. Одредбом члана 25. став 1. тачка 4. истог закона прописано је између осталог, да, привредни суд у првом степену суди у споровима поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја осим спорова за утврђење постојања, заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја, док је одредбом члана 25. став 2. овог закона, прописано да привредни суд, између осталог, у првом степену води поступак стечаја и реорганизације.

Одредбом члана 1. став 2. Закона о стечају („Службени гласник РС“, бр.104/09, 99/11, 71/12-УС, 83/14, 113/17, 44/18 и 95/18) је прописано да се стечај, у смислу овог закона, спроводи банкротством или реорганизацијом. Одредбом става 3. овог члана, прописано је да се под банкротством подразумева намирење поверилаца из вредности целокупне имовине стечајног дужника, односно стечајног дужника као правног лица, а одредбом става 4. истог члана, прописано је да се под реорганизацијом подразумева намирење поверилаца према усвојеном плану реорганизације и то редефинисањем дужничко поверилачких односа, статусним променама дужника или на други начин који је предвиђен планом реорганизације.

Одредбом члана 160. став 3. Закона о стечају је прописано да ако се унапред припремљени план реорганизације на рочишту усвоји, стечајни судија ће решењем истовремено отворити стечајни поступак, потврдити усвајање унапред припремљеног плана реорганизације и обуставити стечајни поступак. Одредбом члана 167. став 4. истог закона прописано је да правноснажношћу решења о потврђивању усвајања плана реорганизације у стечају, престају све последице отварања стечајног поступка, а у називу стечајног дужника брише се ознака „у стечају“.

Према томе, доношењем решења којим се поступак стечаја обуставља због потврђивања усвајања унапред припремљеног плана реорганизације, стечајни поступак се обуставља у целости, а у односу на правно лице ранијег стечајног дужника, престају све правне последице отварања и вођења стечајног поступка, због чега нема места примени одредаба Закона о уређењу судова, у погледу стварне надлежности привредног суда у споровима поводом стечаја или реорганизације.

Како су у конкретној ситуацији тужилац и тужени означени као физичко и правно лице, то није испуњен субјективни услов за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова. Затим, како је обустављен поступак стечаја због потврђеног усвојеног унапред припремљеног плана реорганизације туженог, то се не ради о спору или поступку поводом стечаја или реорганизације из одредби члана 25. став 1. тачка 4. и став 2. Закона о уређењу судова, због чега је за даље поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду, на основу одредбе члана 22. став 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић